

Tình yêu và thù hận

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Thời gian và giông tố cuộc đời thật đáng sợ, chúng có thể đẩy con người ta xuống hố sâu một cách không thương tiếc và rồi lại tỉnh bơ vọt lên như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Xe chậm chậm lăn bánh rồi dừng lại trước một cánh cổng trắng loang lổ từng mảng rêu xanh xám lờm chờm những rỉ sắt đục ngầu. Một vài dòng chữ trên tấm biển tên trước cổng nhà đã bị long ra dưới sức nặng của thời gian. Căn nhà nhỏ xinh xắn sau một đêm bỗng trở nên hoang tàn, u ám. Hất nhẹ đám tóc đang lòa xòa trước mặt, Vy sững người. Trước mắt Vy vẫn là ngôi nhà đã gắn bó với cô suốt thời niên thiếu nhưng sao giờ thấy lạnh lẽo và xa lạ quá. “Là do cảnh hay do mình thay đổi?”, cô tự hỏi. Hai năm rồi đấy. Hình ảnh cô thiếu nữ xinh đẹp, nhí nhảnh ngày ấy cũng đã bị cuốn trôi về miền kí ức. Vy bây giờ vẫn xinh đẹp, nhưng một vẻ đẹp đầy gai góc, ma mị. Thời gian và giông tố cuộc đời thật đáng sợ, chúng có thể đẩy con người ta xuống hố sâu một cách không thương tiếc và rồi lại tỉnh bơ vọt lên như chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Vy, anh nghe nói em về.”

Vy giật mình. Chợt nhận ra điều gì, cô thở dốc trong cảm lạnh, nhưng tuyệt nhiên không quay đầu lại. Là giọng nói ấy, giọng nói của Quân, kẻ đã phá hoại đời cô khiến cô đau đớn đến tận xương tủy. Hắn đã nhẫn tâm đạp đổ sự nghiệp mà cô dày công gây dựng khi nó vừa chớm nở. Hắn bước vào cuộc đời cô mang đến cho cô tất cả những rồi cũng máu lạnh biến mất cuốn trôi đi mọi thứ, tình yêu, sự nghiệp, lòng tự trọng, danh dự... chỉ để lại vết nhơ và một nỗi hận thù đau đớn trong tim.

Trong giây lát, nỗi đau đớn của tuổi trẻ tưởng chừng như đã ngủ yên trong cô bất chợt lại ủa về ...

“Chúc mừng Vy, với vai diễn để đời này tôi tin chắc em sẽ trở thành một trong những diễn viên tài năng nhất trong tương lai.”

“Chúc mừng chị, chị diễn quá xuất sắc.”

“Ôi ! Tuyệt vời lắm ạ.”

“Chúc mừng đồng nghiệp.”...

Ngộ thờ trong những cái ôm siết chặt của đồng nghiệp, Vy ngập tràn hạnh phúc. Tai cô như ù đi trước những lời chúc mừng của mọi người. Cô diễn viên trẻ đang vỡ òa trong niềm hân hoan vui sướng khi bộ phim mình đóng vai chính nhận được nhiều phản hồi tích cực trên cả mong đợi. Vậy là bao nỗ lực của cô và đoàn làm phim đã được đền bù xứng đáng. Tên tuổi của cô đang được xướng lên trên khắp các báo đài, hình ảnh của cô đang được cộng đồng mạng chia sẻ bình luận với tốc độ chóng mặt. Với một cô gái chỉ mới hai mươi tuổi vươn lên bằng chính tài năng cũng như sự cố gắng của mình thì đó là một thành công không hề nhỏ. Đang lâng lâng như bay trên mây bỗng chuông điện thoại vang lên kéo Vy về với thực tại.

“Suyt ! Đừng nói gì cả, tối nay mình gặp nhau. Anh sẽ dành cho em một điều bất ngờ.”

Đầu máy bên kia cất lên giọng nói trầm ấm pha chút bí ẩn không lẫn vào đâu được, chính là Quân, người yêu Vy. Cô và anh mới chỉ quen nhau được một tháng nhưng với Vy, anh là tất cả. Lúc Vy đang rơi vào vòng luẩn quẩn của bộn bề cuộc sống, chính Quân đã đến bên kéo cô ra khỏi mớ hỗn độn ấy, và Vy rơi vào lưới tình lúc nào không hay biết. Mẹ Vy mất khi cô vừa tròn hai tuổi, ba cô đưa cô về sinh sống nơi quê hương của mình, nước Mỹ. Vy quay trở lại Việt Nam và bắt đầu cuộc sống tự lập khi ba đi bước nữa. Thời gian đầu cô giúp việc luôn ở bên Vy, nhưng bây giờ cô chỉ ở một mình. Lúc này đây, với Vy, Quân là điểm tựa vững chắc nhất. Quân không giàu có gì, thậm chí còn chưa có nghề nghiệp ổn định, nhưng với cô, tình cảm chân thật của anh mới là điều quan trọng. Cô không cần biết Quân xuất thân như thế nào, cuộc sống của Quân sung túc ra sao, cô chỉ cần biết cô yêu anh bằng cả trái tim mình. Và tình yêu ấy cứ lớn dần, lớn dần lên trong niềm hạnh phúc.

Quân đã chuẩn bị cho Vy một buổi tiệc chúc mừng rất tuyệt vời, chỉ dành riêng cho anh và cô. Sau những tháng mất ăn mất ngủ để nhanh chóng hoàn thành bộ phim, sau những ngày phải tạm quên đi sở thích cá nhân để hòa mình vào công việc, Vy đã tự thưởng cho mình một buổi tối cháy hết mình

bên người cô yêu. Cô uống, rồi hát, nhảy, rồi lại uống... Người cô cứ nóng bừng lên theo từng nốt nhạc. Xoay xoay. Chóng mặt. Chao đảo. Rồi đêm ấy, trong chuệnh choáng men say hay đúng hơn là men tình, cô đã trao cho Quân sự quý giá nhất của người phụ nữ. Đêm cũng dần qua theo thốn thức hơi thở của hai con tim sôi nổi điên cuồng.

Điện thoại reo lên. Từng tiếng, từng tiếng một ngân dài kéo Vy ra khỏi giấc ngủ. Cô sờ soạng, chỗ trống bên cạnh cô không còn hơi ấm người nữa, thay vào đó là một làn hơi lạnh toát tê tê đầu mũi tay. Quân đâu? Căn phòng vắng tanh, chiếc giường cũng trống trải, chỉ còn lại một chiếc gối nhàu nhĩ đang sắp sửa rơi ra khỏi mép giường. Điện thoại vẫn đồng đánh reo phá tan cái không khí tĩnh lặng của buổi sáng sớm. Đưa đôi bàn tay xanh xao, gầy gò lên ôm đầu, Vy vẫn còn cảm giác choáng váng mất thăng bằng. Bình thường từ lượng của cô rất kém nhưng tối qua cô đã không kiềm chế được bản thân. Vy chỉ nhớ mình uống nhiều, rất nhiều. Hơi men vẫn đang rạo rực khắp cơ thể cô, theo từng mạch máu luân lách đến từng nội tạng. Nồng nồng. Cay cay. Điện thoại lại rung lên, lần thứ ba, tự nhiên lần này cô cảm nhận được sự gấp gáp trong từng hồi chuông nên không chần chừ bắt máy.

” Alo, Vy nghe ạ.”

” Cô... cô giải thích chuyện này thế nào?” – Đầu dây bên kia rít lên – “Cô tính làm loạn à? Chỉ sau một đêm tất cả đã sụp đổ rồi. Bao nhiêu công sức của đoàn làm phim đã bị hình ảnh của cô cho xuống sông xuống biển cả rồi. Ai sẽ thèm xem phim cô đóng nữa đây. Hà ?”

Một làn hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Vy mím chặt môi để không bật ra tiếng nấc, răng cửa vào môi bật ra tia máu nhỏ nhưng cô không hề cảm thấy đau. Cô véo vào má mình một cái thật đau để biết rằng mình đủ tỉnh táo để nghe những lời anh quản lý vừa nói.

” Anh... anh vừa nói gì? Đừng đùa kiểu ấy ” Cô sửng sốt

” Đến nước này cô còn giả vờ ngây thơ. Trên mạng đang đồn ầm lên về cảnh giường chiếu của cô kia kìa. Tự chịu trách nhiệm đi, từ nay tôi với cô đường ai nấy đi, không liên quan gì hết. Thật ghê tởm. Tút...tút...tút”

” Cảnh...cảnh...cảnh giường chiếu! Anh nói gì? Alo, alo, alo”

Cô chết lặng, điện thoại rơi tuột khỏi tay. Là đùa, đúng không? Chuyện gì đang diễn ra thế này? Cô vừa nghe thấy cái gì thế này? Không thể thế được. Cô mở ipad ra. Một giây, hai giây... Sững sờ! Cô không tin vào mắt mình nữa. Là căn phòng này, là chiếc giường nơi cô đang ngồi, là những phút mặn nồng ân ái tối qua. Nước mắt cứ thế chảy ròng ròng làm những hình ảnh trước mắt nhạt nhòa. Cô cào tay lên mặt, rồi vơ tất cả đồ đạc trên bàn xuống.

Quân, Quân đâu? Cô gào thét : “Quân, tên khốn kia, mày ở đâu rồi. Chỉ có mày mới gây ra chuyện này. Mày phản bội tao. Tao giết. Giết chết mày”. Không một tiếng trả lời. Trong giây phút bình tĩnh cuối cùng, cô vô lý điện thoại, bấm số Quân. Đáp lại những cảm xúc điên loạn của cô chỉ là tiếng ” Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...” đầy vô vọng. Quân, hẳn không còn là người nữa rồi. Tại sao hẳn lại có thể làm thế đối với Vy. Tại sao, tại sao? Một tình yêu chóng vánh với cái kết quá phũ phàng. Tình yêu của hẳn chỉ là giả dối ư? Hẳn lợi dụng cô, hẳn đến bên cô để làm cái trò vô nhân tính này ư? Vậy mà cô đã đem hết sự cuồng nhiệt của tuổi trẻ để yêu hẳn. Cô thù hẳn, cô hận cái cuộc đời này.

Mất hết rồi. Cô đã phạm phải điều cô cho là tối kỵ nhất khi bắt đầu theo đuổi con đường nghệ thuật. Với người khác có thể đây là chiêu trò đánh bóng tên tuổi, nhưng với một con người thánh thiện luôn coi trọng phẩm giá như Vy thì đó là điều cực kì khủng khiếp. Quân biết điều đó, đồng nghiệp của Vy cũng biết điều đó. Cớ sao Quân lại làm thế với cô. Hình tượng người nghệ sỹ trong sạch cô xây dựng bấy lâu đến đây là chấm dứt. Còn gì để giải thích nữa đâu. Ngoài cửa khách sạn hàng chục phóng viên nhà báo đang châu chực cô, chỉ mong cô xuất hiện để nhào lấy, vô vập giằng xé nhau miếng mồi béo bở, để chĩa hàng tá máy quay máy ảnh vào người. Chỉ mới ngày hôm qua thôi cô còn rất kiêu hãnh khi đứng dưới những thứ ánh sáng chớp nhoáng đó nhưng bây giờ cô thấy ghê tởm. Vy hận Quân, Vy hận bản thân mình đã quá tin người, tin vào tình yêu “đích thực” anh dành cho cô.

Thật là hèn nhát nhưng cô đã nghĩ đến cái chết. Cái lúc con người ta rơi vào tận cùng của tuyệt vọng, lúc mà đôi vai nhỏ bé không gánh nổi sức nặng của giông tố cuộc đời hay khi trôi dạt trên đại dương mênh mông không tìm ra ngay cả một mảnh gỗ nhỏ để bầu vùi, như một bản năng, cái chết là điều đầu tiên mà ta nghĩ đến. Hình ảnh một người đồng nghiệp vừa tự tử cách đây không lâu vì vướng phải scandal hiện lên trong tâm trí Vy thật rùng rợn. Thế

nhưng, giá mà Vy đủ can đảm để cắn lưỡi tự tử, hay cô có thể bất chấp tất cả đi lên tầng cao nhất của khách sạn và nhảy xuống, hay bây giờ đất nứt toạc ra kéo theo cô xuống địa ngục cùng tất cả những thứ rác rưởi của xã hội này... Lương tâm không cho phép cô làm như vậy. Trái tim yếu ớt của cô đang gồng mình lên để đánh bại số phận. Cô luôn hứa với người mẹ quá cố rằng mình sẽ cố gắng sống tốt, sống cho cả phần của mẹ. Đau đớn này không thể làm cô hành động thiếu suy nghĩ. Cô còn phải sống để trả thù tên khốn nạn kia, và để cho mọi người biết trong cuộc sống này không có con đường cùng.

Cô vắt kiệt chất xám và chút tinh tảo cuối cùng của mình để tìm ra giải pháp. Chạy trốn ư? Đúng rồi... Một tia sáng lóe lên trong cái đầu đang tối mịt lại vì mệt mỏi, nước Mỹ, cô còn một người ba ở nước Mỹ. Vy luống cuống gọi điện cho cô bạn thân rồi tìm cách mua vé máy bay nhanh chóng thoát khỏi căn phòng bức bối và đầy thị phi này. Cuộc sống mới là liều thuốc hữu hiệu nhất để quên đi những vết thương. Con đường này bị chặn lại cũng là lúc con đường khác được mở ra. Rồi thời gian sẽ xóa mờ đi dấu tích của những giây phút lầm lỡ, tin người quá đáng... Cô tin vậy.

Và quả đúng như vậy. Câu chuyện này cũng kết thúc chóng vánh như khởi đầu của nó. Bẵng đi một thời gian, khán giả cũng hiểu và thông cảm cho cô. Cái vết nhơ kia cũng dần được người ta cho vào quên lãng. Bạn thân của cô kể lại ngày nào Quân cũng đi tìm cô để cầu xin được tha thứ, lỗi lầm anh gây ra là quá lớn nhưng cũng vì cuộc đời xô đẩy. Quân bị ép vào bước đường cùng, anh bị uy hiếp, nếu không làm thế anh sẽ vĩnh viễn mất đi mẹ và em trai mình. Nỗi đau mất người thân, Vy hiểu. Cô đã thề tha thứ cho anh từ lâu, cũng chỉ vì cô là người của công chúng được khán giả yêu quý nên bị người ta ghen ghét giở chiêu trò, nhưng sâu thẳm trong tim, cô vẫn rất hận Quân, bởi vì cô đã từng quá yêu anh. Vết thương người ngoài phần nào nhưng Vy không còn là Vy của ngày trước nữa, sau cú sốc này cô không còn yếu đuối và ngoan hiền mà đầy kiên cường, mạnh mẽ. Cô cảnh giác trước bất cứ kẻ nào lân la đến gần mình, cô không còn tin vào một người đàn ông nào trên thế gian này nữa, trừ ba mình. Vy quyết định rút ra khỏi giới nghệ thuật đồng nghĩa với việc đánh mất niềm đam mê lớn nhất của cuộc đời nhưng biến cố này cũng giúp cô nhận ra một điều rất ý nghĩa, đó là người mẹ kế rất tốt với cô, không phải như cô từng nghĩ, bà đã bầu bạn với cô trong suốt những giây phút khó khăn vừa qua. Vy thấy khá hài lòng với cuộc sống mới này.

Quân tiếp lời với ánh mắt khẩn khoản: “Anh rất hối hận. Bao năm qua anh đã sống day dứt đau khổ đến nhường nào. Anh không mong em tha thứ, giờ anh đứng đây, em muốn chém muốn giết gì cũng được “

” Im “, Vy ngắt lời. Vẻ mặt cô diễm tĩnh đến lạ. Dường như cảm xúc trong cô đã chai lì. Cô từng nghĩ nếu anh xuất hiện trước mặt cô thì cô sẽ liều chết một phen với anh để trút bỏ mối hận. Nhưng Vy không làm thế, Cô lặng lẽ quay người đi, đó là câu trả lời cho một sự tha thứ. Nhưng Vy không còn muốn gặp lại Quân nữa. Xe lại chậm chậm lăn bánh, bỏ lại cái bóng đen đang đứng thất thần đằng xa, lời dặn dò của người mẹ kế vẫn văng vẳng bên tai Vy: “Cái ý nghĩ trả thù chỉ làm cho con người ta thêm tội lỗi. Cách trả thù tốt nhất chính là sống tốt hơn. Thế là quá đủ.”